

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 47. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703123835728.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Klokken kunde vel være hen imod de ni, da jeg aabnede Døren for at gaa ned og hente noget Tobak i Huset. Idet jeg stak Hovedet udenfor, mærkede jeg allerede, hvor stygt Vinden var taget til, og jeg tænkte netop ved mig selv, at de Sejlere, der muligvis var i 48 Farvandet udenfor, næppe vilde kunne klare sig i Regnbygerne og i denne tætte, raa Taage, som ingen Storm mægter at forjage, og som gør det umuligt at se længer end i det højeste en halv Snes Skridt foran sig. Ja, De kan tro, det var taaget den Aften. Da jeg kigede op mod Lyskredsen rundt om Fyret, var den saa formindsket af Taagen, at man skulde have ondt ved at se noget som helst Fyr ret langt borte. Jeg bad imidlertid Vorherre holde sin Haand over dem, der var paa Søen, og stred mig imod den hylende Nordvest over de glatte, slibrige Stene ned imod vor Kahyt. Da jeg var kommen Halvvejen, standsede jeg for at trække Vejret og stramme Klædet om mit Hoved, som Vinden rev og ruskede i, og i det samme forekom det mig, at jeg hørte noget som et svagt Skrig eller sligt. Da jeg troede, at det havde været Vinden eller maaske en Maage, gik jeg atter videre, men nu kom det igen anden Gang, og da jeg var Sømand nok til at vide, at det kun kunde have en eneste Grund, forstærkede jeg mine Skridt, og kom ganske stakaandet ned til Køjen, hvor Drengen laa og sov. I en Fart fik jeg ham purret ud, og behøvede kun et Par Ord for at faa ham til at trække Stortrøjen paa og snappe en opskudt Tovline, som altid laa klar af gammel Vane. Jeg selv tog en Baadshage i Haanden for dermed at lette mig Gangen over Klipperne, en Brændevinslærke stak jeg i Lommen, og saa styrede jeg Kursen ned imod Søen. Vindstødene ruskede i os, og Regnen faldt nu og da strømevis; det var en besværlig Tur, og jeg bandede min svagelige Tilstand, der egentlig gjorde mig uskikket til en saadan Ekspedition; men Drengen var stor og stærk, han gav mig en Ende af Tovet i Haanden, og saaledes naaede vi, snart gaaende, snart kravlende, ned til det Sted, jeg har omtalt for Dem som Djævlebroen.